

Η "ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΤΣΑΡΛΕΣΤΟΝ., ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Η ΖΟΣΕΦΙΝ ΜΠΑΙΚΕΡ ΑΦΗΓΕΙΤΑΙ ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,, ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ

Μία ώρα με τη «Μαύρη Αφροδίτη». Ένα πρωτότυπο «ντερεβιζόν» στην κρεβατοκομμάκη της. Το ταξίδι της από την Περί. Μία μικροί: η μικρούλα «Τζιμάν». Τα δυστυχισμένα παιδικά χρόνια του «Μαύρου Αστέρου». Πένια και των γονέων! Οι πρώτοι θρίαμβοι, κτλ.

«Η ώρα 12.30', στο γυμν. της «Μεγάλης Βρετανίας». Ένα πλήθος κόσμοι φωνάζει, ανυπόθετα και περμινα άνοητονα τη Ζοσεφίνα Μπαίκερ. Έξω από όλες η φωνές γίνονται μιά: —'Η Μπαίκερ! 'Η Μπαίκερ!... Μία μεγάλη και δυνατή χορούα άνοιγει δρόμο μέσα στον κόσμο και στέκεται μπροστά στη «Μεγάλη Βρετανία». Από μέσα βγαίνει άεσος μιά μελωδή γυναίκα η Ένα παρόξενο ομοίον στο κεφάλι, που ποιάζει με το χέρινα των γυναικών του Κοζού. Με το άριστερό της χέρι σφίγγει πάνω στο στήθος της ένα μαύρο γατάκι. 'Η μελωδή γυναίκα κοιτάζει τον κόσμο με δυό άστρα φτερά πάνω, σαν χρυσάκινα, γέλαει ηχηρά, δείχνοντας τ'άσταρα δόντια της και τρέχει να σωθή μέσα στο γυμν. 'Ο συνωστισμός α' η φωνές των θεαμαστών έχουν καταρριμάζει το μαύρο γατάκι... 'Υστερα από μισή ώρα, η Ζοσεφίνα Μπαίκερ, δροσερή, μ' έναν δυνατή αέρα στις κινήσεις της, κατεβαίνει στο γυμν. μ' άποσφρατα μ' πέτες δημοσιογράφους σ' ένα ιδιαίτερο σαλόνια.

πονιούσσε διαρκώς, γιατί πεινούσσε. 'Ο πατέρας μου ήταν 'Ισπανός. 'Η γιαγιά μου μαυρή. 'Η μητέρα μου, μαγιά. Έξω έναν αδελφό και δυό αδελφές. 'Αθήνα, σ'ας είπα πως λένε το γατάκι μου; 'Ελεν ή «Τάμαν», το έχω μαζέψει από το δρόμο: ένα άδελφότο γατάκι! Στο Παρίσι είχα και μιά άλλη κατακόλια, την «Ταντοίτς... Πού να βρούμετα τώρα... Μεγαλώσατε λοιπόν στο Σαιντ-Λουίς; —Γι ές, μιά σ' φρέν τ... 'Όταν ήμουν πέπτε χρόνον άρχισα να ηγαίνω από σχολείο. Μά δεν μου άρεσε. Μπάρη!... Έκανε χροιά ζέει μέσα! Κι' έχω θύματα για μάλλον μ' έλο τον κόσμο. Έπειτα, είχα και μιά κακή συνήθεια: Έκανα γραμμάσιες! Κι' αυτό πείραζε τη δασκάλα μου. 'Α! τ'ην έκανε έξω φρεσών!... —Τι σ'ας άρεσαν τότε; —Οι βασιλείς και η βασιλίσσες. 'Όταν ήμουν μικρή, ελάτωνα τους χοροστούλιστους βασιλείς και τις πεντάμορφες βασιλίσσες, με τ'η μεταξιά και τ'η διαμάντια. Κι' όμως δεν είχα δη κανένα βασιλιά... καμιά βασιλίσσα... Τους φανταζόμουν! 'Υστερα, όταν μεγάλωσα, τους έζησα. Χα!... Τώρα δεν τους θημάια πεί... —Γιατί γίνετε χορεύτρια; —Γιατί, όταν ήμουν μικρή, έκρίθονα! 'Ημουν το πιο φτωχό, το πιο δυστηριμένο κορίτσι του κόσμου. Δεν είχα κάλλεσσ... Πιά να 'εσταθώ λοιπόν χοροθηδούσα α' έκανα απασιομίζες κινήσεις. Έτσι ήμια να χορεύω. Δεν μ' έπιασε κανείς χορό. Δεν ήμια χορεύτρια... Είμια μιά γυναίκα, που κάνει ένα σωρό κινήσεις, όπως θέλει, για να εκφράση ένα άσθημά της, μιά σκέψη της. 'Όταν ήμουν ένα μικρό «εγχείρι» στο Μινσκ-γυμν. της Φιλαδέφειας, η συνάδελφοι μου με περιφρονούσαν και με κοροΐδευαν, γιατί έχόθενα ανών...μαμιά! Έξωτε, έχω λατρεύω τους παθόνους. Κι' όχι μόνο ανών, μ'α και τις γάτες, τους σκύλους, τους παταγάλους, τις κατακόλιες, άόμα και τ'α...φείδια. 'Όταν ήμουν μικρή, μάζευα από το δρόμο όποιο χαιμένο ζώο εύρινα μπροστά μου. Στο Παρίσι, έδω και έξη χρόνια, είχα έφτά σκυλιά, τρείς γάτες, ένα χορνογιά, έναν παταγάλο, δυό καναρίνια, τρείς κατακόλιες, ένα κόκκινο ψάρι α' ένα φείδι... Το χορνογιά μου το έλεγαν «Αλιπέρος». Αλιπέρο έλεγαν και τον καιριοήρο μου.

«Ένα οκτίνο της Μπαίκερ

Τό άπάντεκα, στις 5 ή ώρα, ένα δεξίσιος. Τά ίδια λόγια, η ίδιος άπάντησιες, σε άλλο περιβάλλον: στον κοιτόνα της μαύρης χορεύτριας! 'Η Ζοσεφίνα Μπαίκερ, γυμνή κάτω από το μεταξινό πάλιουα, ποιάζει χαμόγυλα, άπάντησιες και κοιτάζιες...

Το πρώτο να γίνη: Με κάθε τρόπο πρέπει να μεινουμε τελειότατη, για να της πόρουμε μιά πρωτότυπη και μεγάλη συνέντευξη από το περιοδικό μας. Προσποιοιμεθα ότι φεύγουμε α' έσπε, α' έπειτα, με την πρόφαση ότι ξεγύμασε μιά άρρώστια ειδικώς για το «Μπουκέτο», άναδύασιον πάλι στον κοιτόνα της.

—Τι άγατάτε, ύστερα από τ'α ζώα; —Τις κοιλίες! 'Όταν πήγα στη Φιλαδέφεια, δέξα χρόνον, με τη γιαγιά μου, το πρώτο παιγμά που μου άρχισσε ήταν μιά άμοραρη κοιλία, κταμένη μ' ένα κόκκινο και κίτρινο φρόσμα. Αδτά μόνον τ'α χρώματα μ' άρέσουν. Τό κόκκινο και το κίτρινο. 'Όλα τ' άλλα μ' άρρήνον άδιάφορα.

—Τι θέλετε; μ'ας ρωτάει, μ' ένα παιγνιδιακό γέλιο στα μάτια.

—Τη ζωή σας. 'Η Ζοσεφίνα Μπαίκερ ξεπλάει στο χαρακτηριστικό εκείνο ηχηρό γέλιο της.

—Πώς γίνετε χορεύτρια; —'Όταν έλεισα τ'α δεκαέξη χρόνια μου, έκοιμα τ'α μαλλιά μου και παράτησα το σπίτι μου. Πήγα σ' ένα θέατρο της Φιλαδέφειας, στο «Στάνταρ», μ' άρχισα να χορεύω μ' ένα δολλάριο τ'η μέρα. Σήμερα, χορεύω με γίλια! Μά τότε πεινούσα, είχα γίνι σκελετός, και, τρελλή από την άπελπισία μου, έβριγα μιά μέρα για το Μπροντγουάι. Μά α' έκει, τις πρώτες έβδομάδες, πεινούσα διαρκώς. Θημάια ότι έπι τρείς δολλάρους μέρες δεν είχα δομιάσει τίποτα. 'Υστερα, βρήκα δουλειά σ' ένα Μουσέ: γυμν. στην «Φντεας. Σιγά-σιγά, άρχισα να κερδίζω μερικά δολλάρια και τέλος, έφτασα να παίχω 150 δολλάρια τ'ην έβδομάδα.

—Τι θέλετε; μ'ας ρωτάει, μ' ένα παιγνιδιακό γέλιο στα μάτια.

—Τη ζωή μου; Με τρωιάζετε... Είνε ακαίνητη. Σιάζει τ'α μαλλιά της στον καθορκτη, χαδένει το μαύρο γατάκι της, κάνει αυτοσχεδίες φτωχόσες χορού και με μιά άστρακαία ταξέτηα έπιφανίζεται πάλι κάτω από το πάλιουα. Θέλει να ξεκοιραστή. Παραπονιέται:

—Πώς γίνετε χορεύτρια; —'Όταν έλεισα τ'α δεκαέξη χρόνια μου, έκοιμα τ'α μαλλιά μου και παράτησα το σπίτι μου. Πήγα σ' ένα θέατρο της Φιλαδέφειας, στο «Στάνταρ», μ' άρχισα να χορεύω μ' ένα δολλάριο τ'η μέρα. Σήμερα, χορεύω με γίλια! Μά τότε πεινούσα, είχα γίνι σκελετός, και, τρελλή από την άπελπισία μου, έβριγα μιά μέρα για το Μπροντγουάι. Μά α' έκει, τις πρώτες έβδομάδες, πεινούσα διαρκώς. Θημάια ότι έπι τρείς δολλάρους μέρες δεν είχα δομιάσει τίποτα. 'Υστερα, βρήκα δουλειά σ' ένα Μουσέ: γυμν. στην «Φντεας. Σιγά-σιγά, άρχισα να κερδίζω μερικά δολλάρια και τέλος, έφτασα να παίχω 150 δολλάρια τ'ην έβδομάδα.

—Τι θέλετε; μ'ας ρωτάει, μ' ένα παιγνιδιακό γέλιο στα μάτια.

—Θέλετε τ'η ζωή μου; 'Ακούστε: Γεννήθηκα στις 3 'Ιουνίου του 1906 έκει κάτω, στο Μισσοφι. Πολύ άμορο, πολύ διακεδατιστό το Μισσοφι... Έξωτε το Σαιντ-Λουίς; 'Εχει μεγάλωσα. Είμιασε φτωχό, φτωχό μαύρο, που πια-

—Πώς γίνετε χορεύτρια; —'Όταν έλεισα τ'α δεκαέξη χρόνια μου, έκοιμα τ'α μαλλιά μου και παράτησα το σπίτι μου. Πήγα σ' ένα θέατρο της Φιλαδέφειας, στο «Στάνταρ», μ' άρχισα να χορεύω μ' ένα δολλάριο τ'η μέρα. Σήμερα, χορεύω με γίλια! Μά τότε πεινούσα, είχα γίνι σκελετός, και, τρελλή από την άπελπισία μου, έβριγα μιά μέρα για το Μπροντγουάι. Μά α' έκει, τις πρώτες έβδομάδες, πεινούσα διαρκώς. Θημάια ότι έπι τρείς δολλάρους μέρες δεν είχα δομιάσει τίποτα. 'Υστερα, βρήκα δουλειά σ' ένα Μουσέ: γυμν. στην «Φντεας. Σιγά-σιγά, άρχισα να κερδίζω μερικά δολλάρια και τέλος, έφτασα να παίχω 150 δολλάρια τ'ην έβδομάδα.

—Τι θέλετε; μ'ας ρωτάει, μ' ένα παιγνιδιακό γέλιο στα μάτια.

—Θέλετε τ'η ζωή μου; 'Ακούστε: Γεννήθηκα στις 3 'Ιουνίου του 1906 έκει κάτω, στο Μισσοφι. Πολύ άμορο, πολύ διακεδατιστό το Μισσοφι... Έξωτε το Σαιντ-Λουίς; 'Εχει μεγάλωσα. Είμιασε φτωχό, φτωχό μαύρο, που πια-

—Πώς γίνετε χορεύτρια; —'Όταν έλεισα τ'α δεκαέξη χρόνια μου, έκοιμα τ'α μαλλιά μου και παράτησα το σπίτι μου. Πήγα σ' ένα θέατρο της Φιλαδέφειας, στο «Στάνταρ», μ' άρχισα να χορεύω μ' ένα δολλάριο τ'η μέρα. Σήμερα, χορεύω με γίλια! Μά τότε πεινούσα, είχα γίνι σκελετός, και, τρελλή από την άπελπισία μου, έβριγα μιά μέρα για το Μπροντγουάι. Μά α' έκει, τις πρώτες έβδομάδες, πεινούσα διαρκώς. Θημάια ότι έπι τρείς δολλάρους μέρες δεν είχα δομιάσει τίποτα. 'Υστερα, βρήκα δουλειά σ' ένα Μουσέ: γυμν. στην «Φντεας. Σιγά-σιγά, άρχισα να κερδίζω μερικά δολλάρια και τέλος, έφτασα να παίχω 150 δολλάρια τ'ην έβδομάδα.

—Τι θέλετε; μ'ας ρωτάει, μ' ένα παιγνιδιακό γέλιο στα μάτια.

—Θέλετε τ'η ζωή μου; 'Ακούστε: Γεννήθηκα στις 3 'Ιουνίου του 1906 έκει κάτω, στο Μισσοφι. Πολύ άμορο, πολύ διακεδατιστό το Μισσοφι... Έξωτε το Σαιντ-Λουίς; 'Εχει μεγάλωσα. Είμιασε φτωχό, φτωχό μαύρο, που πια-

—Πώς γίνετε χορεύτρια; —'Όταν έλεισα τ'α δεκαέξη χρόνια μου, έκοιμα τ'α μαλλιά μου και παράτησα το σπίτι μου. Πήγα σ' ένα θέατρο της Φιλαδέφειας, στο «Στάνταρ», μ' άρχισα να χορεύω μ' ένα δολλάριο τ'η μέρα. Σήμερα, χορεύω με γίλια! Μά τότε πεινούσα, είχα γίνι σκελετός, και, τρελλή από την άπελπισία μου, έβριγα μιά μέρα για το Μπροντγουάι. Μά α' έκει, τις πρώτες έβδομάδες, πεινούσα διαρκώς. Θημάια ότι έπι τρείς δολλάρους μέρες δεν είχα δομιάσει τίποτα. 'Υστερα, βρήκα δουλειά σ' ένα Μουσέ: γυμν. στην «Φντεας. Σιγά-σιγά, άρχισα να κερδίζω μερικά δολλάρια και τέλος, έφτασα να παίχω 150 δολλάρια τ'ην έβδομάδα.

—Τι θέλετε; μ'ας ρωτάει, μ' ένα παιγνιδιακό γέλιο στα μάτια.

—Θέλετε τ'η ζωή μου; 'Ακούστε: Γεννήθηκα στις 3 'Ιουνίου του 1906 έκει κάτω, στο Μισσοφι. Πολύ άμορο, πολύ διακεδατιστό το Μισσοφι... Έξωτε το Σαιντ-Λουίς; 'Εχει μεγάλωσα. Είμιασε φτωχό, φτωχό μαύρο, που πια-

—Πώς γίνετε χορεύτρια; —'Όταν έλεισα τ'α δεκαέξη χρόνια μου, έκοιμα τ'α μαλλιά μου και παράτησα το σπίτι μου. Πήγα σ' ένα θέατρο της Φιλαδέφειας, στο «Στάνταρ», μ' άρχισα να χορεύω μ' ένα δολλάριο τ'η μέρα. Σήμερα, χορεύω με γίλια! Μά τότε πεινούσα, είχα γίνι σκελετός, και, τρελλή από την άπελπισία μου, έβριγα μιά μέρα για το Μπροντγουάι. Μά α' έκει, τις πρώτες έβδομάδες, πεινούσα διαρκώς. Θημάια ότι έπι τρείς δολλάρους μέρες δεν είχα δομιάσει τίποτα. 'Υστερα, βρήκα δουλειά σ' ένα Μουσέ: γυμν. στην «Φντεας. Σιγά-σιγά, άρχισα να κερδίζω μερικά δολλάρια και τέλος, έφτασα να παίχω 150 δολλάρια τ'ην έβδομάδα.

«'Η Ζοσεφίνα Μπαίκερ (Φωτογραφία χαρισμένη στο «Μπουκέτο», με άποφωτογράφη άριέροισι της μαύρης χορεύτριας)

—Θέλετε τ'η ζωή μου; 'Ακούστε: Γεννήθηκα στις 3 'Ιουνίου του 1906 έκει κάτω, στο Μισσοφι. Πολύ άμορο, πολύ διακεδατιστό το Μισσοφι... Έξωτε το Σαιντ-Λουίς; 'Εχει μεγάλωσα. Είμιασε φτωχό, φτωχό μαύρο, που πια-

—Πώς γίνετε χορεύτρια; —'Όταν έλεισα τ'α δεκαέξη χρόνια μου, έκοιμα τ'α μαλλιά μου και παράτησα το σπίτι μου. Πήγα σ' ένα θέατρο της Φιλαδέφειας, στο «Στάνταρ», μ' άρχισα να χορεύω μ' ένα δολλάριο τ'η μέρα. Σήμερα, χορεύω με γίλια! Μά τότε πεινούσα, είχα γίνι σκελετός, και, τρελλή από την άπελπισία μου, έβριγα μιά μέρα για το Μπροντγουάι. Μά α' έκει, τις πρώτες έβδομάδες, πεινούσα διαρκώς. Θημάια ότι έπι τρείς δολλάρους μέρες δεν είχα δομιάσει τίποτα. 'Υστερα, βρήκα δουλειά σ' ένα Μουσέ: γυμν. στην «Φντεας. Σιγά-σιγά, άρχισα να κερδίζω μερικά δολλάρια και τέλος, έφτασα να παίχω 150 δολλάρια τ'ην έβδομάδα.

ΤΙ ΤΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΡΕΪΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

[Ειδήσεις, πληροφορίες, κριτικισμός]

Ένα Γαλλικό κινηματογραφικό περιοδικό ζήτησε τις γνώμες των Παρισινών συγγραφέων για τον κινηματογράφο.

Το Χριστούγεννα ή Μαγδα Σινάιντεν, στο "Λογχατιστοργκ", έπαιρσε δώρα σε τραπέζια παιδάκια.

Ο Γουλιέλμο Πόροσελ άρραβιτα διαφώδην να επαναλάβη την οικογενειακή του ζωή με την Κάρολ Λούτσιαντι.

Πρόκειται να ξαναγενοσθί και' αυτές η «Ανάστασις» του Τολστόι, με την Άννα Στέν.

Ο Σίμων Γκρόντντ πρόκειται να γροσθή προσεχώς ένα φίλι, με θέμα τή ζωή της χορευτοσάς Τσιδωσας Ντούγκαν.

Ο Τζόννε Βαϊσμουίλερ συνελήφθη από ήμερόν και καταδικάστηκε σε πρόστιμο, γιατί έγραψε ύπερβολικά με το αυτοκίνητό του.

Μαζιοολογήθηκε, όπόσσο, στο δικαστήριο ότι βιαζόταν να είνε στο στούντιο τήν ώρα που θ' άρχιζε τή γροσμία του φίλι.

—Κανένα φίλι δέν άζειει τή ζωή ενός άνδρου, που υποροσάει να ζοφτεί, τρεχοντας έτσι ! τού άπάντησε άσπρηά ό δικαστής. Μόσο ό Τζόννε...

Πέθανε τελευταίως στο Χόλλυγουντ ό Τέντ Άλεξάντερ, άδελφός του Στάν Λόρρελ.

Όσοι ζήροτε, Στάν Λόρρελ είνε ό «Λιγνός», που παίζει με τόν «Χοντρός», τόν Χάρντο δηλαδή.

Ο Κάρο Γκρόντντ έσέστη έγγυσηρά σε μιιά κλιμακή τού Λονδίνου.

Τώρα είνε καλύτερα...

Τό θεολοικό τέρας τού Λόγ Νέι έγινε κίβλος κινηματογραφική ταινία.

Και παίζεται ήδη σε διακόσιους Άγγλικούς κινηματογράφους.

Ο γνωστός Βιεννέζος μουσικοσυνθέτης Φραντς Λέγκα ανεχώρησε από όλίγον ήμερούν για τού Χόλλυγουντ. Πηγαίνει εκεί να παρακολοθήρη από κοντά τού γροσμία ενός νέου φίλι, που έγινε με τήν επέθεσι και τή μουσική της «Εύθησις Χήρας».

Σύμφωνα με μιιά Γαλλική στατιστική, τόν περασμένο χρόνο ιδούθησαν 228 καινούριες κινηματογραφικές εταιρείες. Μά έγρασοκολλησαν άλλες 158 και πολλές άκόμα είνε υπό χροσκασιάν...

Ένα Άμερικανικό κινηματογραφικό περιοδικό έρωτησε τή γροσμή 400 κοριτσών τού κινηματογράφου, ποσό ήταν τού καλύτερο φίλι, που γροσθήρησε από 1933.

Οί 286 εξερωσθήσαν έπερ της «Καβαλιάντ».

Οί Άθηνάια είνε σε θέσι να ζοφούν, άν οί 286 αυτοί κοριτσάκι έζοιν δίχρο, γιατί ή «Καβαλιάντ» προσδλήθη και' έδω.

Είνε άληθεια ;

Η Τζόνν Κρόσοφορντ βιάζεται να βρη ή απόφασις τού διαζυγίου της με τόν Ντούγκλας Φάφφινγκεν σόν, για να επανακταστήρη. Είνε κίβλος άραθωνισμένη με τόν Φραντσο Τουνεν και' έζοιν όμοιο τού γροσίου της για τήν 1 Άπριλίου.

Προτοπαρλιάστηκε όμως έπισχεσείσι σιζυγική πίστεισι και' άγάπης, ποσό βαρύνουν ;

Ποσός θα τού πιστευσ ;

Η υποστηρωδής, ή μελαγχολική και απόκοσμη Γερζέτα Γράφιλο, άρχισε ν' άλεγρώη ... Τελευταία βροσκόταν σε μιιά κινηματογραφική άδωσσι και παρακολοθούσε τού γροσμία της τελευταίας ταινίας της «Η Βασίλισσα Χριστινής». Άξωσρα δέ, σ' ένα διάλειμμα, άρχισε να τραγουδάη ...

Και τί τραγουδούσε ;

Ένα τραγουδάει της μόδας...

«Όταν ή Μαίη Γουέστ έμαθε ποός οί παιδαγωγοί και ή δασκάλης τάχοιν μαζί της, γιατί γαλάει τήν άνατορή τών χοριτσιών με τού σκανδάβωδες και προσκλιτικό παιζιού της, είνε, με τή συνθησιασμένη της άθροσσομιά :

—Τόν πασό τους τόν καιρό ! Λέει ζήροιν τή τους γίνεται... Έγώ με τού παζιού μου υποροσών τού χοριτσά, συμπληρώνω τήν εκπαίδεσσή τους. Τά μαθαίνω να μην ζοκωνίζοιν, άκοφίνοντας μερικά πράγματα φροσικά και άπαράτητα στόν άνδρωπο. Όσοι έχει άνάγκη να τρώηη και να πίνη ό άνδρωπος, για να ζήση, έτσι έχει άνάγκη και έρωτος. Η ίκανοποίησι αυτής της φροσικής άνάγκης δέν έχει να κάνει τίποτε με τήν ήθελή και με τήν άξιοτήθειά... Και τού ζάτου -ζάτου, ό άνωμάρτηος πρώτος τόν λίδον βαλέτω !...»

—Πώς ; ...

«Όταν έδούθησε από καιροσό στο Χόλλυγουντ ή πρώτη παρυσάσις τού νέου φίλι της Μαίη Γουέστ «Δέν είνια άγγελοσ», έγέμισεν άσφρακτιωδής ή άδωσσι της Παραμύθου από ζόσιο. Άλλ' από τήν παρυσάσις έλαμψαν διά της άποσιούσι τών όλεσι ή μεγάλες πρωταγωνιστοίσι, μολονότι συνηθίζεται από συναδελφική άβρότητα να πηγαίνου όλεσ σε ζάθε πρώτη. Από ζήλεια δέν πήσαν στήν πρώτη της Γουέστ ; Η για να τήν έδωκοθηθου, γιατί και' αυτή δέν πηγαίνει στις πρώτες τών συναδελφίκοιν από τιζήλιον της ; Όποσθήροτε, δέν της κόρησε καιροσί της Γουέστ, όταν της τού ειλαν.

—Ποσό ποσό με κόβει ! άπάντησε. Αυτή ή πελατεία δέν ν' ενδιαφέρει. Έμένα ν' ενδιαφέρου οι θεαταί που πληρώνου τού εισιτήριό τους. Άντίς όλεσ είνε τζουματιζούδες ... Θύσιαν άδικα και τίς θέσις !...»

Μοσρέ γλώσσα !...

—Ναι, ντροσίουν ! Δέν ήθελα να παρυσαστώ έτσι τού καιρόν. Μά ν' έπεισαν δυό χορευτά, ό Λούις Ντούγκλας και' ό Τζόσε Άλεξ. Κι' έχώρημα. Τήν άλλη μέρα όλο τού Παρίσι μίδωσε για μένα ! Μά δέν είνε κανένας θάνατα !... Είχα χορσένη όποσ χορσέου η μάρες, εκεί ζάτω στο Μισσορνί...

Η Ζοφερίν Μπάκσο κλείνει τά μάτια της και χάνεται σ' έναν ορεβασιό. «Έπειτα ζεσάει σ' ένα ήηροσό γέλιο.

—Φοβάμαι ότι θ' άπογοητεσώ τού καιρόν. Είμαι κατώτερη της γήινης μου.

—Μά δέν ειδάτε ποσό σάς άγαπούν ;

—Α, ναι ! Είμαι ποσόν έπιχορσισμένη. Τό ποσό στόν Πειραιά λίγο έλειψε να γαθώ μέσα στόν ζόσιο...

—Ποσό είνε τού όνειροσ σας ;

—Νά υποροσώ να χορευτώ άκόμα και' όταν θα γροσώ... Ό χοροσός είνε ή ζωή μου !... Είνε πάντα άποσχεσίδος...

—Ποσό ποσό σάς άρέσει ;

—Κανένα ! Κάποτε μόνο πίνω λίγη μπίρα...

—Κι' ή σαμπάνια ;

—Προτιμώ ένα ποτήρι νερό !...

—Ποσό θα πάτε, όταν θα φέγεται από τήν πόλι μας ;

—Στήν Άλεξάνδρια. Έπειτα στήν Άγκωρα και' από εκεί θα γροσώ τού φθινόλογο στή Νέα Υόρκη. Έγώ κλείσει ένα συμβόλιου για ένα χρόνο να χορευτώ στο Μπροντγουάι, στο «Σίγχαιλτ Φόλις».

Η «Μαύρη Άφροδίτη» έτοιμάζεται να σηκωθή. Η «Τάιανος», τού μαύρου γατιά της, νισοφείει με παρυσό. Η Ζοφερίν Μπάκσο ζεσάει στο αόμοιο γέλιο της και μάς δίνει τού χέρι της. Τού «έντροθιού» τελειούσε. Μά άφιέρωσας για τού «Μπρονξέτο» στή φωτογραφία της...

Μά άνάμνησις της μεγάλης χορευτοσάς, που δέν ξερωέλλανε, δισκοπώσ, τούς Άθηνάιοσ, όποσ έδω και' όχθρο χρόνια τούς Παρισινούσ...»

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Ο Σάρλ Μπουαγιέ, ός 'ίσπανο άξιωματικός, στή «Μάχη» τού Κλάιντ Φαρρέρ

Οί 286 εξερωσθήσαν έπερ της «Καβαλιάντ».

Οί Άθηνάια είνε σε θέσι να ζοφούν, άν οί 286 αυτοί κοριτσάκι έζοιν δίχρο, γιατί ή «Καβαλιάντ» προσδλήθη και' έδω.

Είνε άληθεια ;

Η Τζόνν Κρόσοφορντ βιάζεται να βρη ή απόφασις τού διαζυγίου της με τόν Ντούγκλας Φάφφινγκεν σόν, για να επανακταστήρη. Είνε κίβλος άραθωνισμένη με τόν Φραντσο Τουνεν και' έζοιν όμοιο τού γροσίου της για τήν 1 Άπριλίου.

Προτοπαρλιάστηκε όμως έπισχεσείσι σιζυγική πίστεισι και' άγάπης, ποσό βαρύνουν ;

Ποσός θα τού πιστευσ ;

Η υποστηρωδής, ή μελαγχολική και απόκοσμη Γερζέτα Γράφιλο, άρχισε ν' άλεγρώη ... Τελευταία βροσκόταν σε μιιά κινηματογραφική άδωσσι και παρακολοθούσε τού γροσμία της τελευταίας ταινίας της «Η Βασίλισσα Χριστινής». Άξωσρα δέ, σ' ένα διάλειμμα, άρχισε να τραγουδάη ...

Και τί τραγουδούσε ;

Ένα τραγουδάει της μόδας...

Είνε τόση ή έπιτυχία τού τελευταίου φίλι της Γουέτας «Η Βασίλισσα Χριστινής», που άρχισε να προσβάλλεται στήν Άμερικη, όσος για να βρη κανείς θεσί στα κινηματοθέατρα, πρέπει να καταρροήη εισιτήρια τρέσορες έβδομαίδες πριν !...